

MISTERUL DORINȚEI

*Dorința e o plantă ciudată ce crește pe
dinăuntru! fiecăruia, apoi înflorește roșie și fierbinte.*

Într-o sâmbătă dimineata obișnuită, eu și soțul meu povestim în bucătărie și parcă ne învârtim agale unul în jurul altuia cât pregătim cafeaua. Îmbrăcați sumar, stăm cu storurile lăsate, pentru a ne feri de căldura de afară, și luăm fără grabă micul dejun. Sună telefonul și ne sparge liniștea, iar eu am o ezitare – să răspund sau nu, dar grija că apelul poate fi de la copii mă face să ridic receptorul.

O cunoștință pe care nu o mai văzusem de câteva zeci de ani, cu bucurie în glas, îmi spune că vrea să vină să mă viziteze în acea după-amiază. În loc să mă scuz sau să amân întâlnirea pentru altă dată, accept. Din alte experiențe, știam că o să mă găsesc față în față cu o străină cu care nu o să mai am ce discuta după puțin timp. De aceea eram supărată pe

mine, pentru că mi se întâmplă adeseori să am slăbi-ciunea de a nu refuza.

Din acel moment, am lăsat la o parte lentoarea și am început grăbită să fac ordine în casă. Să pun vasele la locul lor, să strâng o haină aruncată pe vreun scaun care până atunci nu mă deranjase, să șterg praful.

La ora stabilită m-am precipitat spre ieșire, zicându-i soțului că-l aștept la restaurantul din fața metro-ului, unde fixasem întâlnirea.

A sosit și el, ne-am așezat la o masă, pe terasă, am cerut o bere pentru că era o zi de vară căldu-roasă, parcă de sfârșit de lume. Prin geamurile deschise ale restaurantului venea din interior un miros de acru și de transpirație. Gesturile clienților păreau mecanice, paharul parcă se mișca singur între gură și masă. În acea moleșală, numai chelnerii în că-măși albe păreau vii, mișcându-se printre mese repe-tând aceleași întrebări grăbite. „Ce doriți?” sau „Ce mai doriți?”

S-a scurs un timp, soțul a băut berea comandată și a mai cerut una. La masa noastră a apărut un tânăr, care a cerut voie să se așeze deoarece nu mai erau mese libere. S-a înjghebat o discuție; el a zis că s-a săturat să aștepte autobuzul, deși se grăbea spre casă, la soție, ca să nu ajungă altul înaintea lui.

– Dar cum, locul e de prins, e pe apucate, la so-ție? zic eu făcând haz.

– Cam așa se întâmplă cu nevestele, îmi răspunde el. Gluma lui ne place și ne punem pe râs.

– Fac haz de necaz, spune el, că umorul ne sus-ține nădejdea când trecem prin tragedie.

Mă întreb în sinea mea ce necaz putea să aibă acest tânăr simpatic, bine proporționat, cu chipul încă de adolescent, cu trăsături fine și regulate, însă cu un aer superior. Plec să iau o înghețată pentru că se lă-sase de-a binelea căldura de la ora trei după-amiază. Când revin, tânărul nu mai era la masă și îl întreb pe soțul meu dacă-i venise autobuzul.

– Am crezut că ai plecat, îi spun eu, când tânărul a reapărut la masă.

– Și nu ați fi vrut să plec, răspunde el fixându-mă cu privirea, făcând remarca subtilă, că așa se întâm-plă, vedem pe cineva doar câteva minute și parcă ne pare rău când pleacă.

Din gura metroului iese o persoană care se uită descumpănită în jur. Bănuiesc că e cunoștința mea metamorfozată în această doamnă corpolentă, cu păr-ul făcut permanent. Mă ridic să o întâmpin, soțul meu plătește consumația și vine după mine.

După o vreme, cât noi o asaltăm cu întrebări de genul „De ce a întârziat?”, apare și tânărul cu cheile

mele în mână, zicând că le-am uitat pe masă. Spune că nu le-a observat imediat și noroc că nu am plecat, altfel nu ar fi știut unde să le aducă, și în trecut ne întreabă în ce bloc stăm, iar pe soțul meu îl întreabă chiar și la ce scară. Abia mă dezmeticesc să-i mulțumesc, că se și repede spre autobuz.

Privind-o pe doamna din fața mea, aveam o senzație ciudată. Îmi era greu să accept că aceasta era fata suplă din tinerețe. Fac un efort să legăm o discuție, ea îmi povestește despre câteva cunoștințe comune de care îmi aduc aminte. Ne-a povestit apoi cu drag, câteva ore, despre cei doi nepoți ai ei. Părea că era numai ea pe lume cu acești doi copii și toată viața nu a făcut decât să se pregătească pentru acest rol fericit de bunică. Cred că pentru unii viața e foarte simplă; eu însă am reușit să o complic pe a mea, dar nu regret, asta mi s-a potrivit.

Pe înserate, după ce căldura s-a mai potolit, cunoștința mea a plecat. Am revenit la preocupările noastre, preparând cina în timp ce soțul își pregătea lucrurile pentru a doua zi și apoi am bârfit puțin. Discutam că prietena mea arată ca o bunică, nu din cauza anilor, ci felului cum se poartă cu anii ei.

Eu, diminețile, după ce soțul se scoală, mai rămân în pat să savurez trezirea fără griji, și acoperită

peste cap, mă masez să îmi provoc o ușoară transpirație care mă înviorază.

Într-o dimineață, am simțit o mișcare în cameră. Am crezut că soțul s-a întors în pat și am dat pătura la o parte să îl întreb ce s-a întâmplat, poate nu se simțea bine ori era prea devreme. Am dat cu ochii de tânărul pe care îl întâlnisem la restaurant și el automat mi-a pus mâna peste gură. S-a băgat sub pătură și vorbea calm, mă ruga să nu țip, că a venit doar să mă vadă, să nu îmi fie frică de el, să mă port normal până pleacă soțul.

Simt o spaimă ciudată și doresc ca soțul să intre, să îmi aducă suc pe care îl prepara dimineața și să îl observe, dar în același timp aș vrea să nu intre ca să nu se întâmple o nenorocire, poate chiar o crimă. Poate tânărul a venit numai pentru o aventură, nu să îmi facă rău, iar acest gând îmi mai îndulcea frica. Când a auzit pașii apropiindu-se de ușă, mi-a aruncat cuvertura peste cap și s-a rostogolit jos, de cealaltă parte a patului.

Soțul a intrat în dormitor și m-a văzut acoperită. Crezând că dorm, s-a retras încet și, după câteva minute, l-am auzit încuind ușa. Am sărit din pat să mă salvez, cu gândul să-l încui în dormitor și să chem

poliția, dar el m-a prins din mers căutând să mă convingă că a venit să stăm de vorbă și că o să plece atunci când vreau eu.

– Eu aș vrea să pleci chiar acum, fiindcă m-ai speriat destul.

El îmi sărută mâna și se îndreaptă spre ieșire, de unde mă roagă să îi fac o cafea fiindcă se duce la lucru. Îi fac cafeaua și îi deschid o cutie cu biscuiți care era pe masă. Mănâncă grăbit, se uită la ceas, se ridică și pleacă.

La ușă îmi zice ca nu cumva să spun cuiva ce s-a întâmplat, că abia atunci se supără și nu mai scap de el.

Am rămas descumpănită. Părea un vis, un joc al minții, nu știam ce să fac, dacă să telefonez soțului, poliției, sau vreunei prietene. Îmi treceau prin minte o mulțime de întrebări. Cum a intrat? Derulam filmul cu cheile, de la restaurant, gândindu-mă că în timpul cât a fost plecat a luat amprenta de la cheile mele. Cu ce scop a venit? Dacă dorea să mă vadă, nu venea când era soțul meu cu mine, ar fi venit după ce el pleca. Dacă voia să fure, urmărea când nu eram acasă.

Toată ziua mi-am pus tot felul de întrebări, dar nu am telefonat nimănui. Abia spre seară m-am

liniștit, când a venit soțul și i-am spus că nu-mi mai găsesc cheile și trebuie să-mi fac altele sau să le schimbăm dacă le-am uitat cumva în ușă. Nu puteam să adorm, aveam impresia că tânărul acela e în casă, îl vedeam multiplicat peste tot, întrebându-mă pe unde putea sta ascuns.

Abia târziu, biruită de somn, am uitat de frică, și totuși l-am simțit când a intrat și s-a întins lângă pat. Îmi apăsa cu mâna pântecul, cu cea mai vie și caldă atingere, aprinzând un foc ce se-ntindea și cuprindea cele mai senzitive zone ale corpului meu. În acea nemișcare, mă simțeam pătrunsă miraculos de o nestăpânită dorință.

Dimineața, când soțul meu s-a trezit, și eu, și tânărul, într-o complicitate, îi urmăream mișcările. I-am făcut semn când a trebuit să dispară sub pat, iar eu m-am acoperit până peste cap.

Când zgomotele au încetat, s-a ridicat și s-a lungit pe o canapea, apoi aproape poruncitor, mi-a zis să-i prepar ceva să mănânce că se grăbește. Am executat ce mi-a cerut și l-am întrebat la ce-i folosește jocul acesta.

- Nu e un joc, e un lucru foarte serios.
- Pentru cine? Că pentru mine e spaimă.
- Nu e numai spaimă, a zis el.

La plecare, m-a rugat să nu schimb cheile. Spațiul parcă nu se închidea în urma lui, rămăsese o prezență în casă ori se instalase în mine; îi simțeam încă mâna pe pântec, și ochii lui, verzi intens, parcă mă urmăreau.

În dimineața următoare, nu a venit. Ziua întreagă, mi-a fost capul plin de întrebări, de îndoieli. Voiam un fel de eliberare din această situație, dar eram stăpânită și de dorința de a mai simți acea ardere erotică. Seara am fost mai veselă și bine dispusă cu bărbatul, față de care mă simțeam vinovată.

După ce am adormit, am simțit că își făcea loc în pat, lângă mine, pipăindu-mi corpul, declanșând iarăși freamătul cărnii, dorința care îmi năpădea întreaga ființă. Când a simțit că nu mai rezistă, m-a tras afară din cameră. Am auzit din hol cum soțul mă întreba dacă cumva nu mă simt bine. A plecat repede.

A doua zi a venit pe la ora zece, spunându-mi că și-a luat zi liberă să stăm de vorbă. Ne comportam de parcă era de-al casei. Preparam pentru el cu grijă și discutam, de fapt eu răspundeam la întrebările lui.

– Ce ți s-a părut mai puternic din această relație? m-a întrebat el.

– Frica, și să constat că noutatea și interzisul puteau da atâta intensitate dorinței. Prin această

întâmplare, mi-am descoperit slăbiciuni, aspecte ne-bănuite ale firii mele, îi zic eu.

– E interesant ce îmi spui tu. Atunci când ai râs cu poftă la restaurant, mi-am dat seama că ești o femeie deschisă la minte. M-am hotărât atunci să te aleg pentru o nouă experiență, de aceea ți-am luat cheile.

– La ce îți folosește această experiență?

– Ca să o înțeleg pe soția mea, care a intrat în jocul dorinței interzise cu prietenul meu.

– De ce m-ai ales tocmai pe mine pentru experiența ta?

– Pur și simplu, atunci mi-ai plăcut și voiam să mă conving că oricine și la orice vârstă poate intra în jocul plăcerii interzise.

Îmi povestește apoi că a făcut aceeași experiență cu mai multe femei căsătorite. Unele au schimbat cheile după un timp, iar alta s-a îndrăgostit de el, spunând că până la acea întâmplare nu cunoscuse frisonul plăcerii.

– Am să-ți povestesc câte ceva despre mine ca să înțelegi comportarea mea, a spus el.

În ultimul an de facultate, m-am instalat în apartamentul bunicii, întrucât ea se mutase cu părinții mei fiindcă nu se mai putea descurca singură. Era prima dată când îmi dădeam seama că îmi lipseau ai